

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΡΗΡΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Άθηναις φρ. 15. — Έν δε ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Σάββατον καὶ Δευτέρα.

Βλέπων τις ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου τὴν ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν, ἣν γεννᾷ ὁ λόγος τοῦ Ξενοῦδάκη καὶ πιστευὼν ὅτι θὰ ἀκυρωθῆ ἡ ἐκλογή, ἐνῶ ἂν δὲν ὠμίλει ἴσως εἶχε περισσοτέρως ἐλπίδας ἐπιτυχίας,

— Τί νὰ τὸν κάμω, λέγει. Τοῦ λόγον του φταίει!

Τώρα ποῦ ἠκυρώθη ἡ ἐκλογή τοῦ κ. Ξενοῦδάκη, πρῶτ-την φορὰν ὁ κόσμος βλέπει τὸ παράδοξον φαινόμενον νὰ πετοῦν ἔξω ἐνῶ ἀδάματτα.

Ὁ Κουμουνδούρος ὠμίλησε κατὰ τὴν συνεδρίασιν τοῦ Σαββάτου νεκρῶτατα δὲν ἐπίστευε κανεὶς ὅτι ἦτο ὁ πρόεδρος τῆς ποδαλγίας, τῶν ρευματισμῶν, τῶν ἐβδομήκοντα ἐτῶν του, καὶ ἰδίως τῆς στερήσεως πλειοψηφίας. Εἶχε θάρρος πέντε Τρικούπιδων καὶ δύναμιν δύο Κουμουνδούρων. Ἠγόρευεν, ἐχειρονόμει, ἐτόνιζε τὰς λέξεις, ἐσορῖστεύετο, ἀνεκάτανεν, ἐλογικεύετο, εὐφρολόγει. Μόνον αἱ νόται τῶν καθυστερούντων ὀδόντων διέφθειρον τὸ σύνολον τῆς βητορικῆς ἀρμονίας του.

— Τί διάβολο! παρατηρεῖ τις ἐκ τῶν ἀκροατῶν, τὸσα χρήματα ἔφαγε, δὲν μπορούσε μ' αὐτὰ νὰ βάλῃ δόντια;

— Καὶ ἴσα ἴσα ποῦ θὰ τὰ μετεχειρίζετο διὰ δημόσιον σκοπῶν, ν' ἀκούεσαι καλλίτερα εἰς τὴν Βουλὴν ὅταν ὠμίλῃ.

Ὁ κ. Ρηγόπουλος, ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἀνδρέου, προκειμένου λόγον περὶ τῆς ἐξελέγξεως τῆς ἐκλογῆς Ἀγυιᾶς, ὠμίλησε περὶ τοῦ πόνου του, περὶ τῆς ψυχῆς του ὅτι ὁμιάζει πρὸς κυπάρισσον, περὶ τοῦ γλυκοχαράγματος τὸ ὅποιον ἐδλεπον οἱ ὀρθόκλημοι του ὅταν ἐξημερόνετο εἰς τὰ

Ὀλύμπια καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, περὶ τῶν δακρῶν τὰ ὅποια μεταβάλλονται εἰς μαργαρίτας (ἄχ! καὶ νὰ μπορούσε νὰ τὰ μεταβάλλῃ, θὰ ἔκλαιεν αἰώνια χάριν. . . . τῆς πατρίδος), περὶ τῆς εὐαισθήτου καρδίας τῆς γυναικὸς, περὶ Μουσουλμανικοῦ δικαίου, περὶ Ἀαθῆ, Φουὰτ καὶ Γενναδίου Σχολαρίου, περὶ Παρθενῶνος, περὶ τῆς ἡρωικῆς Κρήτης, περὶ πυρκαϊῆς καὶ ἄλλα αὐτὰ τὰ ἐστεφάνωσεν δι' ἐνὸς τραγικωτάτου: «**Σώσατέ με!**» χωρὶς ὅμως καὶ νὰ προσθέσῃ ἀπὸ τί ἢ ἀπὸ τίνας νὰ τὸν σώσωμεν!

Καὶ ἄλλοι μὲν ὑπέθετον ὅτι ὁ ἀνθρωπὸς ἔχει ἐχθρούς, ἄλλοι ὅτι πᾶσχει ἀπὸ ἀγρυπνίας, ἄλλοι ὅτι πᾶσχει ἀπὸ κολικῶπονον, ἄλλοι ἀπὸ τὰ νεῦρά του, ἄλλοι ὅτι ἔτυχε νὰ φοβῆται κἀνένα Διάγγελῃ, ἄλλοι ὅτι τοῦ πονεῖ τὸ δόντι, ἄλλοι ὅτι ἔχει ἐσοχάδας καὶ ἄλλοι ἄλλο.

Ἄλλ' ὡς ἐπληροφορήθημεν, ἐννοοῦσεν ὁ ἀγαθὸς Συλλεροκέφαλος βουλευτὴς νὰ σωθῆ ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν του.

Ἐν γένει ὅλος ὁ λόγος τοῦ κ. Ρηγόπουλου ἠδύνετο νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τοῦ ἐξῆς ἀσματος:

Φυτεῦσατε κυπάρισσον σ' τὸν τάφον μου ἐπάνω!

Ὁ βουλευτὴς Αἰγίνης Μωραϊτίδης τοῦ ὁποίου ἡ ἐξωκκλησίασις ἐπίκειται βεβαίᾳ κἀθηται παρὰ θύραν.

Εἰς φανατικὸς ἐναντίον τοῦ ἐγκλήματος τῆς δωροδοκίας τῷ ψιθυρίζει:

— Ὅστις πηδᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρο, βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα!

Μικρὰ διαφορὰ χωρίζει τὰς ἀγορεύσεις τοῦ κ. Ξενοῦδάκη τοῦ Σαββάτου καὶ τῆς Δευτέρας, τότε μὲν ἀπῆλθε νὰ τὸν δεχθῶν καὶ τὴν Δευτέραν ἐπήτει.

Ἄλλ' ὁ κ. Λάπας:

— Δέ σου λέου, καλ' είναι και η ελεημοσύνη, μὰ τοῦ θεοῦ τοῦ κομματιού.

Κολακευτικώταται δικασπι, ἀγορεύοντος τοῦ κ. Ξενοῦδάκη.

Ἐκείνος. Ἀγαπῶς, μάχι, ἐν Σαλαμίνι, ἐν Πλαταιαῖς, ἐν Μικραθῶνι.

Ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου. Τί λέει, ἀδελφέ.

Ἐκείνος. Ἐάν θέλετε νὰ σῆς ἀναγνώσω.

Βουλευταί. Περιστόν, περιστόν.

Ἐκείνος. Θέλω σῆς ἀναγνώσει τώρα.

Στρατιῶν. Δίγχι λόγια καὶ καλά. Ἐμεῖς ἐσχηματίσαμε πεποιθήσαν!

Σεφάρτιδος. Μωρὲ ἀδελφὲ Ξενοῦδάκη, Ἀνάχαρσις μὰς ἔγινε καὶ μὰς διηγέσασαι περιηγήσεις;

Ξενοῦδάκης. Κύριοι, παρακκλῶ νὰ μ' ἀκούσατε, διότι σάνν βλέπω ὅτι δὲν μ' ἀκούετε.

Ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη ὁ πολιόνους βουλευτῆς Ἀδάμαντος νὰ ἐξορκίσῃ τὴν Βουλὴν, ἐνῶ αὐτὴ ἐζήτηε νὰ τὸν ἐξορκίσῃ, ὡς ὁ Χριστὸς ἐξώρκισε τὰ δαίμονια καὶ τὰ ἐσταλέν εἰς τοὺς χοίρους.

Ἐ τὸ τελευταῖόν τοῦ ἐξορκισμοῦ ἦτο· πρὸς τῆς Ἀγροδίτης τῆς Μήλου, ὅπου ὁ συνοικισμὸς τοῦ Ἀδάμαντος. Ἀλλὰ κατ' οὐδέναν τρόπον οἱ βουλευταὶ δὲν ἠθέλαν νὰ ὁμολογήσουν ἑαυτούς.

Ἄν καὶ ταπεινότητι ὁ κ. Ξενοῦδάκης παρεκλίεσε τοὺς βουλευτὰς ἐπανελημμένως νὰ τὸν συγχωρέσουν δι' ὅσας ἀνοησίας εἶπε τὸ Σάββατον, ἐκεῖνοι κατ' οὐδέναν τρόπον ἐνόησαν νὰ τὸν συγχωρέσουν ἐντὸς τῆς Βουλῆς.

Τί προστυχὴ πολιτεύσεως. Ὅσοι βουλευταὶ ἐνόμιζον ὅτι ἀγορεύοντες μίαν ὥραν ἠδύνατο νὰ κερδίουν μίαν ψήφον κρητικὴν, παρουσιάζοντο ὑπὲρ τοῦ Ἀδάμαντος. Καὶ μόνος ὁ κ. Φιλάρτος εὐρέθη νὰ στηλιτεύσῃ τὴν δημοκοπίαν αὐτῆν. Καὶ ὁ βουλευτῆς Βόλου ὠμίλησε λογικὰ, συνεκτικὰ καὶ εὐγλωττα. Ἐπανεφερε δὲ καὶ τὸ ζήτημα εἰς τὴν κυρίαν του θέσιν, ἂν ἢς τὸ κατεκρήμνισαν Ξενοῦδάκης καὶ Ζυγομαλάς.

Ἐ τὸ κ. Κομμουνδοῦρος, κατὰ τὴν λογικὴν τῶν κυρίων Ζυγομαλά καὶ Ξενοῦδάκη, ἐάν ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἀδάμαντος ἐπεκυροῦτο, λίαν καλῶς ἠδύνατο νὰ κερδηθῇ ὅτι· — Προσηρτήσαμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ μόνον τὴν Ἀρταν, ἀλλὰ καὶ τὴν Θεσσαλίαν, ἀλλὰ καὶ τὸν Ξενοῦδάκη.

Ἄν ὁ κ. Ξενοῦδάκης ἀνεδείχθη ὁ ρήτωρ τοῦ λοιποῦ, ὁ κ. Ζυγομαλάς ἐθεσπίσθη ὡς ρήτωρ τοῦ δευτέρου.

Ἐ τὸ κ. Τρικούπης εἶχε προχθὲς τὴν πρώτην αὐτοῦ ἀγόρευσιν, διότι καὶ τοὶ τὸ θέμα ἦτο τῆς ἐξελέξεως, οὐκ ἦσαν ἡ ὁμιλία τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως τῶν ἀγορευσῶν ἐκ τῶν τεχνικωτέρων. Ἐπρόκειτο κατ' ἄλλα τὰ ἀρτιόμεινα νὰ πανηγυρισθῇ πρώτη νίκη τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς ἐνόμισε καλὸν νὰ ἐπιστήσῃ τὴν νίκην αὐτὴν με ὅσας τὰς δόξας τοῦ βαρέως αὐτοῦ λόγου. Ἐξέλεξε δὲ ἀκριβῶς τὴν δυσχερεστέραν ἐποψὴν τοῦ ζητήματος καὶ ἐτίλλε τὸν δυστυχῆ Ξενοῦδάκη, ὥστε νὰ μὴν τὸν ἀφίσῃ οὕτε ἐκυτοῦ ἀκόμα ἀντιπροσωπον. Ἐθίξεν ὅσας τὰς ἐθνικὰς, ἐποικίνας, βητορτικὰς, χορδὰς καὶ ὠμίλησε μετὰ σθένους, προκαλέσας ἐπανελημμένῃ χειροκρατήματα καὶ τὰς συνεπείας τούτων προδοτήματα.

Πελαγῶδη ποδοκροτήματα, φουχῶδη χειροκροτήματα καὶ χειρῶδη κυρίματα διέκοπτον τὴν ἀγόρευσιν τοῦ κ. Τρικούπη. Ὁ κ. Πεσμαζοῦς προειδοποίησε τὸν κ. Πρόεδρον ὅτι τὸ βουλευτήριον δὲν πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς Ζυθοπωλείον. Ἀλλὰ τότε πρὸς συμπλήρωσιν τῆς εἰκόνης, ἔπρεπε ν' ἀκούωνται καὶ δυνατὰ φιλήματα καὶ μερικὰ χειραψίαι καὶ κάποια ἄλλα ὑγρασία. Καὶ μὰ τὴν ἑλληνικὴν Βουλὴν, θὰ τὰ δοῦμε καὶ αὐτὰ.

Τὴν περὶ ἀκροατηρίων θέσιν τὴν εἰρήνευσε πρὸς εὐχὴν ἡ ὄρεσις τοῦ Λάτκα, μεσολαβήσασα ὡς κατὰ πλάσμα Λαπα.

Ἐ τὸ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀγορεύων περὶ τῆς ἐκλογῆς Ἀδάμαντος ἐπρωγεν αὐτόχρημα Ξενοῦδάκη. Ἀπεδείχθη δὲ θηριωδέστερος ἔλων τῶν γνωστῶν θηρίων, τὰ ὅποια πάντοτε ἀφίρουν κατὰ τῆς λείας τῶν. Ἀπὸ τὸν κ. Ξενοῦδάκη φαγοθέτην ὑπὸ τοῦ Τρικούπη δὲν ἐμεινε παρὰ τὸ καπέλλο του — διότι εὐτυχῶς δὲν τὸ ἐφρεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

Εἰς πολλοὺς, ἀγορεύοντος τοῦ κ. Τρικούπη, ἦλθεν ἡ ἀπορία:

— Τί θὰ ἐκμνεν, ἂν ὁ Ἀδάμας ἐσταλλε βουλευτὴν τὸν κ. Ρενιέρην;

Τὰ ἀκροατήρια τόσον ἀρρεῖσθαι, ὥστε πολλοὶ καθνται στραβοπόδι ἐπὶ τῶν θεωρείων, εἰς στάσις: Καὶ ὅσα πάντα Βιλαέτια, φάτε πιῆτε, βρε ἀδέλφια.

Οἱ ἐκλογεῖς Ἀδάμαντος δεόν νὰ ἐνομάζωνται ἐπὶ τὸ δημοτικώτερον Ἀρτάμηδες.

Ἐνῶ οἱ δύο πτέρυγες ἐν τῇ Κετῶ Βουλῇ εἶναι τόσῳ ἐνίσως διηρημέναι, ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Ἀσθῶν αἱ δυνάμεις φαίνονται ἐν ἰσορροπίᾳ. Νομίζεις ὅτι ἐκεῖ ἐπὶ πᾶσι χεῖρες καὶ πόδες εὐρίσκονται ἐντὸς μηχανισμοῦ, οὕτω διεσκευασμένου ὥστε ἐν χειροκροτήματι νὰ προκλήθῃ ἐν ποδοκροτήματι, καὶ ὅτι χεῖρες καὶ πόδες λειτουργοῦσι τόσον ταύτοχρόνως, ὥστε τὰ δίποδα κατὰ λάθος μπορεῖς νὰ τὰ ἐλλάθῃς καὶ ὡς τετράποδα.

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Μετὰ τὸν κοιλιτικὸν τύρον ὁ κοιλικὸς πυρετός—ἀπὸ πείναν, ἢ μετὰ τὰς δὲν ἦτο διόλου ἀπύτομος. Ὁ σκοπὸς διὰ τὰς ἀρχὰς εἶναι ἕνας: νὰ μὰς πεθάνουν· τώρα διὰ τύρου ἢ δι' εὐλογίας, δι' ἐπιστρατείας ἢ διὰ Σακελλαριάδου, αὐτὸ ἀφορᾷ τὸ γούστο τῶν πολιτῶν—καὶ περὶ γούστου δὲν φιλοσοφοῦμε. Δυνάμεθα μάλιστα νὰ εὐνομενοῦμεν τὰς ἀρχὰς ὅτι εἰσήγαγον τόσην ποικιλίαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ θανάτου τῶν. Ἐσχάτως μάλιστα προσετέθη καὶ ἄλλο εἶδος ἐκτελέσεως—διὰ τῆς ἐλευθερίας κυκλοφορίας λεπτῶν εἰς τὴν πόλιν.

Σάββατον, Κυριακὴν καὶ Δευτέραν ἡ Κεντρικὴ Ἀγορὰ εἶχε τριπλοῦν πένθος—ἀπὸ κρέας, ἀπὸ ψάριον, ἀπὸ ἄστον. Ἐώραξεν ὁ Σακελλαριάδης βλέπων νὰ γίνεταί λόγος περὶ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ· ἐώραξαν οἱ κρεοπῶλαι, οἱ ἀρτοποιῶλαι καὶ οἱ ἰχθυοπῶλαι ἐκδικούμενοι τὸ Κράτος διὰ τὸν νόμον, ὃν ἐπέστρεψε νὰ τὰς ἐπιβῆλλῃ, ἐπὶ τῶν πολιτῶν εἰς οὗς ἐπέβαλλεν πείναν. Ἐώραξον οἱ παπαδες οἱ ὅποιοι ἐπιθυμοῦν νὰ νηστεύσουν οἱ πιστοὶ διὰ νὰ ἀγοράζουν αὐτοὶ ἐφθιτότερον τὸ κρέας καὶ τοὺς ἰχθῦς: ἐώραξον οἱ ὄπαδοι τῆς σχολῆς ἐκείνης ἥτις ἀντιστρατεύεται τὴν κρεωφαγίαν καὶ παραδέχεται τὴν ἀποκλειστικὴν φυτοφαγίαν διὰ λόγους ὑγιεινῆς, λόγους φιλανθρωπίας καὶ λόγους νεύρων.

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο τῆς Ἀγορᾶς ἀνεκάλυψε λαμπρὰ προσόντα τοῦ λαοῦ τῆς πρωτεύουσῆς.

Μέχρι τοῦδε πάντες οἱ ὀμιλοῦντες περὶ τῆς πολιτικῆς ἀδρανεῖας τοῦ λαοῦ αὐτοῦ δυνάμενοι νὰ ἀνεγθῇ καὶ τὸν Βουρδούσην ἀκόμα πρωθυπουργόν καὶ τὸν κόμητα Δε Καστρον ὑπουργόν τῶν Ἐξωτερικῶν ἐλέγομεν ὅτι ἐνόσφ ἔχει νὰ φάγῃ ὅλα τ' ἀνέχεται: διὰ νὰ ἐπανάστασῃ, πρέπει νὰ πεινᾷ.

Ἐπείνασε λοιπὸν, καὶ πάλιν δὲν ἀγρίεψε· τοῦ ἐστέρησαν τὸ κρέας ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· τοῦ ἐστέρησαν τὰ θαλασσινὰ· τοῦ ἐστέρησαν καὶ τὸν ἄστον ἀκόμα. Καὶ τί ἐκμνεν; Μετέβαινε κατ' ὄμιλους εἰς τὴν ἀγορὰν, με στάσις Ἐβραίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, φέροντες τρίχινον σάκκον καὶ στάχτην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ οἰοεῖ προσλιπαροῦντες διὰ δειλῶν βλεμμάτων τοὺς κρεοπῶλας νὰ τοῖς δώσουν καμμίαν βουκιὰ κρέας. Ὁ αὐτὸς ῥωμῆς, ὄχι τοῦ 21, ἀλλὰ τῆς Τουρκοκρατίας: Κόψε με Τούρκο ν' ἀγιάσω.

Τὴν νέαν διατίμησιν τὴν εὐρίσκουμεν πολλὰ λογικὴν καὶ ταυτὴ ἐπρεπε νὰ τεθῇ ἐξ ἀρχῆς. Νομίζομεν ἐπίσης ὅτι δι' αὐτῆς οὐτε οἱ κρεοπῶλαι ἐνίκησαν, οὐτε ἡ κυβέρνησις ἠττήθη. Ἐνίκησαν μόνον ἡ λογικὴ καὶ τὸ δίκαιον, ἀφαιρέθentos μέρους ἐκ τῆς κερδοσκοπίας τῶν κρεοπωλῶν καὶ ἀποδοθείσης πάλιν εἰς αὐτοὺς ὅλης τῆς εὐκαιρίας τοῦ λογικοῦ κέρδους.

Ἐ τὸν διάλογον ἐν τοῖς ἰχθυοπωλείοις τῆς Ἀγορᾶς: — Πόσῳ τὰ μπακρούνια; — Τρεῖς δραχμῆς!

— Βάλε μισθὸν ὄκα! — Καὶ ὁ ἰχθυοπῶλης βάζει μισθὸν ὄκα . . . μίδρα. — Ψάριον! σοῦ εἶπα, ψάριον. — Τί λέει; Μίδρα θέλεις; Τὰ ψάριον ἐπωλοῦντο τὴν ἡμέραν ἐκείνην πρὸς 8 δραχμὰς τὴν ὄκα!

Ἐκρίζουνται μερικὰ δένδρα ἐκ τῶν πεζοδρομίων, ἀφίρονται ὅμως οἱ λάκκοι ὀλιόνοικοι. Παρὰ δὲ τοὺς λάκκους σχηματίζονται ὑπὸ τῆς ἐκχωματώσεως λοφίσκοι. Δύο εἰδῶν ἐνέδρα διὰ τοὺς διαβάτας. Προχθὲς πρὸ τοῦ Γιαννοπούλου δὲν ἐφθانون οἱ λάκκοι, ἀλλὰ καὶ μία μεγάλη πέτρα ἐκεῖ μέσα. Εἰς παῖς ἔπεσε καὶ ἐτραυματίσθη ἐπικινδύνως. Ἀμαξηλάτης τυγῶν ἐκεῖ μὰς εἶπεν ὅτι κατὰ δεκάδας πίπτουν, σκουντάπτουν καὶ κτυποῦνε οἱ διαβάται.

Ἐ τὸ κ. Σούτσος ἔχει δίκαιον· πρέπει οἱ ἐκλογεῖς τοῦ νὰ κτυποῦνε τὰ κεφάλια τοῦς!

Ἐβρέθη ὅτι εὐρέθη κατὰ τι γυναικείας τοιλέτας εἰς τὸν Μέγαν χορὸν τοῦ κ. Φόρδ, περὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἠδύνατο νὰ γραφῇ εἰς τὰς ἐφημερίδας:

Ἐ τὸ ἀπολόγημα εἰς τὸν προχθῆσιν χορὸν τὸ λιπὸν ἐστὶν . . . μίδρα Κυρίας, ὁ εὐρὼν νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸ Γραφεῖον Μὴ Χάνεσαι καὶ ἂ' ἀμειφθῇ πλουσιοπαρόχος. — Καὶ τί θὰ τὸ κάμη ὁ πρέσβυς, ἡρώτα προχθὲς μίαν Κυρία.

Ἐ τὴν ἀπνητήσαμεν, θὰ τὸ ἐσωκλείσῃ ἀπλούστατα εἰς μίαν τῶν ἐκθέσεων τοῦ πρὸς τὸν λόρδον Γράνβιλ.

Ἐ τὸτε, κυρία πῶς τόσον ἐπιτήδεια διὰ τῶν ποδῶν σας ἐναπεθέσασα τὸ ἱερὸν λείψανον κάθωθεν τῆς τραπέζης, περιμένετε νὰ τὸ ἰδῆτε—τούλάχιστον τὸ σχεδιάσμα του εἰς τὴν προσεχῇ Ἐρυθρῶν Βίβλον, καὶ τότε θὰ ἐρυθραίσασατε ἐξ ἀντανκλάσεως.

Ἐ τὸ ἐκ Σμύρνης νεκρώματος Μιχαὴλ Δ. Ἀργυρόπουλος ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως μετὰ φρασιν ποιησῶν τινῶν κατ' ἐκλογὴν τοῦ Ἀλφρέδου δὲ Μυσέ. Ἡ γνώμη μας εἶναι ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν μεταφράζονται, ὡς δὲν μεταφέρονται τὰ πρωτότυπα τοῦ Ραφαὴλ ἢ τοῦ Μακάρ, διὰ τοὺς γνωρίζοντας ἀπὸ ζωγραφικῆς. Ἀλλὰ διὰ τοὺς μὴ δυνακούς νὰ ἴδωσιν ἐν γυμνῶν τοῦ Βιενναίου ζωγράφου, ἰκάνην θὰ αἰσθανθῶσιν ἡδονὴν βλέποντες ἐν ἀντίγραφον τοῦ πρωτοτύπου. Μόνον ὑπὸ ταύτην τὴν ἐποψὴν, μόνον διὰ τοὺς δυστυχεῖς ἀποκλήρους παραδεχόμεθα ὅτι δύναται τις νὰ τοῖς δωρήσῃ ψυχρὰ τινα τῆς ἡδονικωτάτης πανδαισίας τοῦ Μυσέ. Ἐ τὸ κ. Μιχαὴλ Ἀργυρόπουλος εἰργάσθη μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας εἰς τὴν ἐξελληνισμὸν τῶν θεσμῶν στίχων τοῦ Ἀλφρέδου· ἀλλ' εἶναι τόσον κρυὰ αὐτὴ ἡ εὐλογημένη καθαρεύουσα, ὥστε ὁ ποιητῆς περνεῖ εἰς αὐτὴν . . . ἀδυσμένως ἢ τὸ πολὺ ἀποπλημμένως. Ἄλλ' ὅταν ἀναλογισθῇ τις τὴν δεκαεναετῆ νεότητα τοῦ μεταφραστοῦ, ἀναγκάζεται θεσμῶς νὰ τῷ συγχωρῇ, διότι ἡ ἐργασία του μορσοῦσε νὰ ἐκλήρῃ καὶ ὡς ἐργασία μορφομένου ἤδη λογίου. Ἀγαπᾷ βεβαίως τὸν Μυσέ καὶ ἐξ ἀγάπης ζητεῖ νὰ τὸν κάμη Ἑλληνα, ἢ τούλάχιστον φιλέλληνα· τὸ κατ' ἡμᾶς νομίζομεν ὅτι θὰ τῷ πληρῶσῃ

μειζονα λατρείαν, ἐν ἀπορρασίῃ νὰ τὸν ἀρίστη Γάλλον καὶ ἐμεταλλευθῆ τὰ στιχογραφικὰ του προσόντα καὶ τὴν καλλονὴν τῆς ψυχῆς του δι' ἑλληνικὰ δοκίμια.

Ἡ πρώτημος φιλολογικὴ ἱκανότης τοῦ κ. Μιχαὴλ Ἀργυροπούλου ἀναδεικνύεται κυρίως ἐν τῇ δικῇ προλόγου βιογραφίᾳ τοῦ Μουσῆ, γραμμὴν μετὰ πολλῆς χάριτος, ἀνθηρᾶς γλώσσης καὶ μετὰ μελέτην ἐκ τῶν νεωτέρων πηγῶν. Ἐν γένει περὶ τοῦ κ. Ἀργυροπούλου προσιωνιζόμεθα πολλά καλὰ καὶ μεθ' ὅλην τὴν παρακμὴν τῆς ἑλληνικῆς ποιήσεως καὶ τῆς ἐν γένει ποιήσεως ἀναλαμβάνομεν τὴν εὐθιῆν νὰ τὸν ἐνθαφίσωμεν ὅπως εἰσέλθῃ μετὰ σπουδῆς εἰς τὸν περὶ ποιήσεως ἢ τοῦλάχιστον τῆς ἐλαφρᾶς φιλολογίας ἀγῶνα.

Ἐν ζήτημα γεννιέται—στὸν Πειραιᾶ. Μποροῦν γυναῖκες ποὺ μακαρεύθησαν τῆς ἀποκριαῖς νὰ μεταλάβουν; Ἐνας Παπᾶς Πειραιώτης λέγει ναι καὶ διώγει ὅσας μακαρευθεῖσαι πηγαίνουν νὰ τῆς μεταλάβῃ καὶ ἄλλος παπᾶς Πειραιώτης ὄχι, καὶ δέχεται τῆς διωγμέναις καὶ μεταλαμβάνει. Ὁ πρῶτος ἱερεὺς Παπᾶ Βασιλῆς, ὡς μᾶς εἶπον, ἔχει πολλὸ δίκαιον διότι, καθόσον ἐνθυμούμεθα ἀπὸ κατὰ Πατέρως ποὺ ἀνέγνωμεν, αὐτὰ τὰ πράγματα: μάσκες, θέατρα, χοροὶ, ἱπποδρόμια, ἀρχιστήσεις καὶ τὰ παρόμοια κολάζουν τὰς χριστιανικὰς ψυχὰς. Ἄλλὰ καὶ ὁ δεύτερος παπᾶς ἔχει δίκαιον, διότι τέτοιαι ἀστεία τὰκινε καὶ ὁ γέρο Ἰερωδᾶ, ὅταν εἰς τὸ Θεῶρα προσιεῖσθῃ εἰς τὸν Μουσῆα ὡς κιομένη βίβλος καὶ τὸν καπετρώμαζε τόσον ὥστε παρακκοῦμεν τὸν κ. Δαμυλᾶν νὰ μεσολαβήσῃ μεταξὺ τῶν δύο ἱερέων καὶ νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα ἂν οἱ μετρημενοὶ δύνανται νὰ μεταλαβῶσιν ὑπὸ μορφήν θοροῦ καὶ οἴνου τοῦ σώματος καὶ τοῦ κίματος κτλ. διότι δὲν ἀντέχομεν.

Ἀπόψε θὰ ἔχωμεν λαμπρὰν θεατρικὴν ἐσπερίδα ἐν τῷ μεγάλῳ θεάτρῳ. Δὲν πρόκειται μόνον νὰ ἀισθανθῶμεν τὴν ὑψηλὴν τέρψιν ἐκ τῆς δραματικῆς τέχνης τοῦ μοναδικοῦ καλλιτέχνου μας κ. Λεκατσᾶ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκτιμῶμεν ἐν τῷ νέῳ θιάσῳ τῷ ὑπὸ τοῦ ἰδίου διδασκάλου μορφωθέντι τὰ ἀποτελέσματα τῆς εὐρωπαϊκῆς διδασκαλίας ἐπὶ νεαρῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ δραματικῇ τέχνῃ. Εἰς τὸ γυναικεῖον στοιχεῖον τοῦ θιάσου δὲν πρέπει νὰ προσέξωμεν πολλὴν, διότι ὁ κ. Λεκατσᾶς ὄχι ἐπιλογίην, οὔτε ἐκλογὴν ἠδυνήθη νὰ κάμῃ, ἀλλὰ τὰς μόνας, τὰς δύο παρουσιασθείσας εἰς αὐτὸν κόρας ἠναγκάσθη νὰ τὰς παραδεχθῇ ὡς ἠθοποιούς. Καὶ εἰς τοῦτο δὲν παίζει μόνον ἡ ἐπικρατοῦσα κοινωνικὴ πλάνη, ὅτι ἡ τέχνη ἢ δραματικὴ, ἢ γεννῶσα εἰδωλολατρείαν διὰ τὴν Σάραν Μπερνὴ καὶ καταστήσασα αὐτὴν ἑκατομμυριούχον, ζηλευμένην ὑπὸ περιγίσιων, εἶν' εὐτελής· δὲν παίζει λοιπὸν μόνον ἡ στενοκεφαλία τῶν θηλέων μας, προτιμώντων ν' ἀπομυζαίνωνται ἀπὸ τὴν Λιλιὴ καὶ τὰς λοιπὰς μοδιίστρας, ὅπου ἡ μισοθδοσία τῶν ἀρχίζει ἀπὸ τὸ δωρεᾶν καὶ ἀναβαίνει εἰς τὰ 30 λεπτὰ τὴν ἡμέραν· ἀλλὰ καὶ ὁ Μουσικὸς καὶ Δραματικὸς Σύλλογος ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνισχύσῃ σπουδαίως τὸν κ. Λεκατσᾶν, ὅστις δι' ἐνὸς καὶ μόνου ταξιδίου εἰς Σμύρνην καὶ Κωνσταντινούπολιν ἠδύνατο νὰ καταρτίσῃ καὶ ἐπειτα νὰ μορφώσῃ

θίασον ἀνθαμιλλώμενον πρὸς εὐρωπαϊκόν. Οὐχ ἤττον καὶ ἐκ τῶν ἐνότων ἀκόμα κατώρθωσε πολλὰ, καταβάλων ἀγῶνας, καθ' ὃν μόνον θηριώδης ἀγγλικὴ ἐπιμονὴ ἠδύνατο ν' ἀνθέξῃ. Καὶ ἀπόψε πρόκειται νὰ δρέψῃ τοὺς πρώτους καρπούς. Λοιπὸν πρέπει νὰ δροῦμεν ὅλοι καὶ διὰ τὸ πρωτοφανὲς τοῦ θεάματος καὶ διὰ τὸν μέγαν ἐθνικὸν σκοπὸν, ὃν προτίθεται. Λυπούμεθα ὅτι ἐκ τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν τῶν θεαρείων κανεὶς δὲν ἠθέλησε νὰ διαθέσῃ ὑπὲρ τῆς περὶ τῆς ἀπορρασίας τῆς θεωρεῖται. Τοῦλάχιστον ἂς ἔλθουν οἱ ἰδιοκτῆται καὶ ἂς μὴ προτιμῶσι τὰς ἐπιδείξεις τοῦ Ὀρνιστίν ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν ἐργασίαν τοῦ κ. Λεκατσᾶ.

Ἐκτετατὴν παρομοίωσιν μᾶς ἔδωκεν ὁ Φαλῆς περὶ τῆς τῶσον τρομακτικῆς ἐμφανίσεως τῆς νόσου εὐλογίας, προερχομένης καὶ αὐτῆς ἐξ ἀμελείας τῶν ἀργῶν.

Ὅταν βλέπῃς λέγει ἄνθρωπο μ' εὐλογίαν εἶναι σὺν βλέπῃς ἐμένα μὲ ψέτρας. Δὲν εἶναι ντροπὴ;

Ὁ κ. Δελγηγιάννης εἰρωνικῶς ἐνομάζει τὸν κ. Τρικούπην ὡς προκαθήμενον τῆς ἀντιπολιτεύσεως; πῶς φαίνεται ὅτι καθεὶς ὁμιλεῖ τὴν γλῶσσάν του;

Λοιπὸν, μεθ' ὅλας τὰς ἐνεργείας τοῦ κ. Μενελάου Νεγρεπόντη ἀποπειρᾶς ὅπως ἐξαπατήσῃ τὸν κόσμον διὰ τῆς ὑπογραφῆς ἐνὸς ὑπαλλήλου του ὅτι τὰ τοῦ Μαρτῆ Βαλιάνου ἦσαν ἐν ἀπολῶν ποίφ καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔγινε θύμα συκοφαντίας, ἡ ὑπόθεσις οὐδόλως φαίνεται κληρονομήσα, καὶ κατὰ τὸν ἐξ Ὀδῆσσοῦ ἀνταποκριτὴν τῆς Νέας Ἐφημερίδος, ἐδέησε νὰ καταβληθῇ ἐγγύησις ἑνὸς ἑκατομμυρίου ρουβλίων διὰ ν' ἀποφυλακισθῇ ὁ ἐν λόγῳ μεγάλεμπορος. Τὸ τρομερώτερον ὅμως ἄγγελμα τοῦ ἐξ Ὀδῆσσοῦ ἀνταποκριτοῦ τῆς Νέας Ἐφημερίδος εἶναι ὅτι πολὺ σιδηροδρομικὰ ἢ μάλλον μηδενιστικὰ ξεμπερδεύονται οἱ κατὰ τῆς ἀτίμου πράξεως τοῦ λαθρεμπορίου ἔχοντες νὰ καταθέσωσι μαρτυρίας. Τὸν ἕνα τὸν ἀπαληξάρουν καὶ τὸν ἄλλον ἀπειλοῦν ὅτι θὰ τὴν δολοφονήσουν. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἡκίστα τιμητικὰ διὰ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, καὶ θὰ ἐπρωτιμῶμεν ἡμεῖς νὰ μὴν ἐλαφιστοῦμεν οὔτε τὴν Ἀρταν αὐτὴν, ἀντὶ νὰ προσερθῇ αὐτὸς ὁ ὑμῶνος εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔμποριον, τὸ ὅποιον οἱ δυστυχεῖς Χῆτοι κυρίως ἐγνώρισαν νὰ προεβιάσωσιν ἐν τῇ παγκοσμίῳ ὑπολήψει, διὰ τῆς μεμετρημένης, συντηρητικῆς καὶ οἰονεῖ μετὰ τρήμου ἐπιδιωχθείσης αὐξήσεως τῶν περιουσιῶν τῶν.

Τί ἀριστούργημα κοντσέρτου εἶχμεν τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐν τῷ Ὁδεῖῳ. Ὅλο καὶ συγκινησις. Νέοι μουσικοδιδασκαλοὶ ἀγνωστοὶ τῶς ἐρύτρωναν ἐκ τοῦ ἐδάφους τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, παρῶντες τὴν αὐτὴν εὐφρόσιν ἐντόπωσιν ἢν καὶ ἀγνωστοὶ ἢ ἀκλήτοι ὅταν φυτρῶνουν εἰς κορυφισμένας ἤδη φιλικὰς εὐθυμίας. Δυὸ ἀδελφοὶ Τρότζε ἢ καὶ Τροῦζ, ἀλλὰ μὴ τραγόμενοι ὅλως διόλου ὡς μετέστροι, ὁ κύριος Λυγερινὸς μὲ τὸ ἀντάντε παισιότατο του, καὶ ὁ ἴδιος Φρανκὸς ὅστις ἀπειλητικώτατα μὲ τὴν πελωρίαν κοντραμπάσα του ἐνενοοῦσε νὰ μᾶς ἐπιβῆλῃ καὶ εἰς γλωσσικὰς συνθέσεις του καὶ τὰ γλωσσικὰ ἐργαζομένων φίλων του καὶ, τὸ φρικωδέστερον ὅλων, καὶ τὸ ἀσμά του. Ὁμιλοῦμεν ὀλίγον ἀγρίως διότι πάντοτε συμβαίνει ἢ

κατὰχρησις αὐτῆ ἐν παρομοίαις περιστάσεσιν. Ὅλοι αἱ μετριότητες ἐπωφελοῦμεναι τῆς ευκαιρίας ἐνοοῦν νὰ γλωσσισθῶν εἰς τὸ πρόγραμμα καὶ τὰ ἀκτῆ των μουσικῶν γυμνάσματα καὶ αἰφνης προκειμένου νὰ παίζθωσιν ἐκτὼ κομμάτια, βγαίνει ὅτι τὰ ἐξ προέρχονται ἐκ τῆς Τρωάδος τῶν κ. Τροῦζ. Κρίμα νὰ μὴν ἦσαν τρεῖς ἀδελφοὶ αὐτοὶ οἱ κύριοι Τροῦζ καὶ τότε θὰ ἐκοιμώμεν εἰς τὴν τρωαδικὴν μουσικὴν των. Ἄν δὲν ἀπατώμεθα, μόνον ὁ καυμένος ὁ Γουίδας δὲν εἶχε κομμάτι δικό του.

Ἡ μόνη ὄσας τῆ ἐσπέρᾳ ἐκείνη ἦτο ἡ τέχνη τοῦ κ. Φράγκη τοῦ ἐξάγειν τόνους βιολίου ἀπὸ τὰ παλαμάρια τοῦ φεβροῦ του ὄργανου. Ἐνόμιζες ὅτι ἦτο μετρημενὴ ἡ contre-basse του καὶ ὁμίλει λεπτὰ διὰ νὰ μὴν ἐνοηθῆται. Ἦσαν τὰ μόνα δίκαια χειροκροτήματα ἅπερ ἔλαβεν ὡς κοντραβασίστας.

ΑΔΑΜΑΣ

Κι' ἡ ἐκλογὴ Ἀδάμαντος ἐπέγχε ἑστὸν ἀέρα! Δυὸ μέραις εἶχαν πόλεμο, δυὸ μέραις λίμα τὴση! Ἄλλ' ὅμως ἐξημέρωσε ἐκείνη ἡ δευτέρα, ποὺ νὰ μὴν εἶχε γὰ πολλοὺς φαγάδες ζημερώσει. Κτυπήματα, σπρωξίματα, λαχτάρα, καρδιοχτύπι, συνοικισμοὶ Ἀδάμαντος, οὐσίαι, νόμοι, τύποι.

Ὁ Στεφανίδης στέκεται ἑστὸ μέρος τοῦ Τρικούπη, ὁ σβέρκος του, ἡ μούρη του, τ' αὐτὶ του κοκκινίζει, τοῦ Ξενοδάκη τοῦ φτωχοῦ τοῦ γίνετα κουνούπι, καὶ λίγους στίγους κάποτε Ὀμήρου ξερουρνίζει. Ὁ βουλευτὴς Ἀδάμαντος μιλεῖ μὲ τὴση ζέση, μὰ πάντοτε ὁ Νικολῆς τὸν κόβει μὲς τῆση μῆση.

Βλέπει ὁ Μπέης ὁ Σερέφ τὸ τόσο νταβατούρι, καὶ λέει ἑστὸν Δερβίσημπε «δὲν μοιζῶν σὺν τρελλοῖς!» Τότε γυρίζει καὶ ὁ Δερβίς τὴ μπεϊκὴ του μούρη, καὶ λέει ἑστὸν τὴν Τούρκικη μού φαίνεται βουλή! Ἐγὼ, τοῦ λέει ὁ Σερέφ, ἂν ἐξάρνα θυμῶσα, σικτιρ Γκακούρδες, θὰ πῶ καὶ θὰ τοὺς φασκελώσω.

Ὁ κύριος Χαρίλαος ἑστὸ βῆμα ἀνεβαίνει, ἀφρίζει ὁ Γλυκύτατος σὺν ἔλλογο βραχάτο, τοῦ σὶρ Τρικούπη φαίνεται ἡ γλῶσσα τροχισμένη, καὶ ὅλο τὸν Ἀδάμαντα τὸν κἀνε ζῶο κᾶτω. Πηδᾷ καὶ ὁ Κωνσταντόπουλος καὶ ὁ Καλλιγᾶς ἀκόμα, καὶ ὁ καθένας πολεμᾷ ἀτρόμητα μὲ...στόμα.

Τὰ θεωρεῖται τῆς Βουλῆς ξεχειλισμένα εἶναι ἀπὸ γνωστοὺς ἀντάμπεδες καὶ τόσα παλληκάρια, ἢ Μάνη εἰς τὴ μιά μεριά, ἑστὸν ἄλλη αἱ Ἀθηναί, καὶ ἀκοῦς μὲ λύσσα νὰ κτυποῦν καὶ χεῖρα καὶ ποδάρια. —Ἐ Σπύρο πῶς σοῦ φαίνεται τοῦ Μπέη τὸ σκρίκι; —Ἄν τὸ φοροῦσ' ὁ Καλλιγᾶς, θὰ ἦτανε μιά φρίκη!

Ὁ κύριος Γλυκύτατος μὲ σθερὰ ἀνέβη! πᾶτ! πᾶτ! χειροκροτήματα ἀπὸ τὰ θεωρεῖται... Γὰ τῶν Κρητῶν τὰ δίκαια μὲ τὸνο βητορεῖται, καὶ γὰ τὴν Κρήτη ἐξάρνα τοῦ ἐργεταί μανία. Καὶ πάλι χειροκροτήσαν ἑστὸν κάθε μιά του λέξι, καὶ ἡ Κρήτη εἶναι ἑτοιμη στεφάνι νὰ τοῦ πλέξῃ.

Καλὰ καλὰ τὸν βλέπουνε οἱ Μπέηδες ἑστὸ μᾶτις, ἀλλὰ τοὺς βλέπει καὶ αὐτὸς ἑστὸν ἐχθρική μερίδα, καὶ ἡ καρδιά του σγίζεται καὶ γίνετα κομμάτια... Γὰτὶ λοιπὸν φαγώθηκε ν' αὐξήσῃ τὴν πατριδα; Γὰ νὰ μὴν ἔχη Θεσσαλὸ καὶ Μπέη οὔτε ἕνα; ἀκόμη μόνος του μιλεῖ καὶ τᾶχει σὺν χαμένκ.

Ὁ Δελγηγιάννης φαίνεται—ἀμέσως ὅλοι τόπο, κλητῆρες, χωροφύλακες, ὀργήγορα σουμάδα! Δύξα, τιμὴ ἑστὸν βήπορα, ποὺ μ' ἴδρωτα καὶ κόπο ἑστὸ Βερολίνο ἔκκε μεγᾶλη τὴν Ἑλλάδα! Εἶναι ὁ ἴδιος πάντοτε ἑστὸ σῆμα καὶ ἑστὸ σχῆμα, ὁ ἴδιος ἑστὸ τσακίματα, ὁ ἴδιος καὶ ἑστὸ λίμα.

Πῶ! πῶ! τί λόγια, τί ρωναῖς καὶ τί ἀνεμοζάλη! Τῆς δεξιάς καὶ ἀριστερᾶς ψηφίζει τὸ ἀσκέρι, ἀλλὰ ἡ μπόρα ξέσπασε ἑστ' Ἀλέκου τὸ κεφάλι, καὶ ὁ Ξενοδάκης ἐμεινε μὲ τενεκὴ ἑστὸ χέρι. Ὄρα καλὴ ἑστὸν πρῶμη σου, καυμένε Ξενοδάκη, σὺν τὸν Χριστὸ ἑστὰύρωσαν καὶ σὺδῶσαν φαρκίαι

Βραχάτε ὅλοι, καὶ ἡ βουλή τὸν Λιάππα θὰ ὀρκίση, συχάσετε ν' ἀκούσωμε τ' ἀληθινὸ του στόμα: «Ὀυρλίζουμαι ἐν καθαρᾷ καὶ ἀμώμου συνειδήσει, πῶς μ' ὕποισον δινεῖ πλὴ πολλὰ, ὁ Λιάππας θᾶνε κόμμα!» Μὰ καὶ ποῦ ἔλεγε αὐτὰ διάλυσαι σημάκιναι, καὶ φεύγουνε οἱ βουλευταὶ βραχνοὶ καὶ πεινασμένοι.

Souris.

ΤΡΕΛΛΑΙΣ.

4.

Σὲ καὶ μάτια.

Μάτια γλυκὰ, κατὰμυρα, ὅταν μισοσφαλήτε, Ἄνοίγετ' ὁ παράδεισος, καὶ ἡ γῆ πλεῖθ δὲν κινεῖται. Ἄνοίγουν τ' ἀθη τῆς αὐγῆς, καὶ ὅλα γλυκὰ γελᾶνε, Πῶς θέλετε λοιπὸν κλειστὴ μόν' ἡ καρδιά μου νᾶναι;

5.

Ποὺ τρέχ' ὁ νοῦς μου.

Στὸ μαγκάλι τὴ φωτίσσα ὅταν διῶνθ κοκκινίση, Τὰ ροδιὰ σου μαγουλάκια ἢ φωτίσσα μού θυμίζει. Κι' ὅταν πάλι διῶ τὴ σπᾶχτη παχουλά νὰ τὴ σκεπάξῃ Τρέχ' ὁ νοῦς μου ἑστὸν κουβέρτα ποῦ τὴν νύκτα σ' ἀγ[καλιζέται].

Solo.

ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ.

Πρὸς σύζυγον νέον ἔχοντα γυναῖκα Παρρασκευαίδη.
— Μὰ σ' τὸ θεό σου, ποῦ τῆ διακλέεις τόσο ὑψηλὴ
γυναῖκα; Τί σοῦ ἴληθε νὰ τὴν πάρῃς;
— Δὲν καταλαβαίνεις; Για νὰ μοῦ σβύνη κάθε βράδυ
τὴν κρεμαστὴν μου λάμπη. . . . ποῦ δὲν φθάνω ἐγὼ νὰ
τῆ σβύνω μονάχος μου.

Εἰς ἀνθυπαυσιότης καὶ εἰς ἐπιλογίας εἰς τὴν μπιραρία.
'Ο πρῶτος δικτάσει ἀφονοῦν Βιενναῖον μετὰ τῶν ἐπι-
δορπίων καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἐπιλογίαν:
— "Ἄν τὰ πληρώσῃς αὐτὰ, θὰ σ' ἀρίνω νὰ με μιλήσῃς
μὲ τὸ σὺ.
'Ο ὑπαξ.ωματικὸς πληρώνει.
— "Ἄν κερᾶσῃς τώρα καὶ δυὸ μποτίλιες τοῦ Μονάχου,
θὰ σὲ μιλῶ ἐγὼ μὲ τὸ Σεῖς.

'Ο ἐξκετὴς Μπιμπῆς εἶναι ἑξαπλωμένος φαρδὺς πλάτυς
κάτω, καταλερόνων τὰ βῦγα του.
— Θὰ σηκωθῆς ἀπάνου ἢ ὄχι, τοῦ λέει ἡ μαμά του.
— Θὰ μὲ δώσῃς ἕνα πορτοκάλι, γιὰ νὰ σηκωθῶ.
— "Ὅχι δὲν θὰ σοῦ δώσω.
— Κί' ἐγὼ δὲν θὰ σηκωθῶ—δὲν θέλω νὰ σοῦ πε-
ράσῃ τὸ πείσμα.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ.

Φαρμακαδόρφ. Ἡ ποίησις φεύγει τὰς περιλήψεις, ὅσον
οἱ φοιτηταὶ τῆς νομικῆς τὸν κ. Ροντήρη. Διὰ τοῦτο
συμβαίνει αὐτῇ ἡ ἀβάρεια τῶν 50 %. Διὰ τοῦτο ἐπίσης
σοῦ φεύγουν τὰ deux astres noirs!!!!
'Η διεύθυνσις.

ANA THN ITALIAN.

BARI 9)21 Φεβρουαρίου 1882.

Μετὰ τὸ καρναβάλι.

'Ανιῶδης ἡ ἀγὴ σκυθρωπάζει καὶ ὡς ἐπαίρα τὴν ἀν-
τιζήλον ὑβρίζουσα διὰ λεπτῆς βρογῆς τὴν πόλιν ῥυπαί-
νει καὶ προπηλακίζει τὴν νύκτα, ἢς τὴν λάμψιν καὶ τὴν
τύρβην ἢ ἀγῆδια καὶ ὁ κάματος ἀπεσώθησαν.

Φαίος, κατερῦρακσμένος ὁ οὐρανός, ὡς μέθυτος κυλι-
σθεὶς ἐν τῷ βορβόρῳ, κτηνώδες σκῶμμα τοῖς ὑπ' αὐτὸν
τὴν κεφαλὴν κλίνουσι καταπέμπει φαίος καὶ ὠχρότατος
ὁ ἀπὸ βασιανίζει τὰ νεύρα· μεστὰ ἰλύος βρωμερῆς αἱ ὕδαι

ἐπιδεικνύσι τὴν μεταμόρφωσιν τοσούτων οὐνείρων καὶ πό-
θων, ὅσοι ἐν τῇ μέθῃ τῆς παννυχίδος περιίπταντο· τὸ
χρῶμα τῆς ἰλύος λαμβάνουσαι ὑπὸ τὸ κρηθαροῦν μέτω-
πον αἱ ἰδέαι ἀνιᾶραι ἀναστρέφονται ὡς νυκτερίδες ἐν τῇ
καθύγρῳ σκιᾷ τῶν θόλων καταπίπτοντος μελάθρου.

'Ἐν τῷ ἀνιᾶρῳ ἡμίφωτι, ἐν τῷ ὑγρῷ ἀέρι, ἐν τῷ βορ-
βόρῳ ὡς χορὸς φασμάτων, ἐξέλιπεν, ἠφανίσθη ὅλος ἐκεῖ-
νος ὁ ἐκστίλθων, γελῶν καὶ τυρβάζων κόσμος, ὃν ὑπὸ μυ-
ρίαις ἀναβολᾶς τὸν ἀληθῆ κόσμον ἐκπροσωποῦντα, ἡ τρέλ-
λα ἀνὰ τὴν παννυχίδα ἤλαυνεν ἑμμανῆ. Ἐξῆσε μίαν
νύκτα ὅπως ἡ ἀνθρωπότης ζῆ ἕνα αἰῶνα· ἐξῆσε μεταπί-
πτων ἐναλλάξ καὶ ἀνὰ πάσαν στιγμὴν ἀπὸ τῆς τραγω-
δίας εἰς τὴν κωμωδίαν, ἀναλαμβάνων τὴν ὑφὴν τοῦ δρά-
ματος, τρελλός ἐξ εὐθυμίας ἢ ἀπογνώσεως, ἀλλὰ τρελ-
λὸς πάντοτε, καὶ οὐδ' ἀπᾶς δυνήθεις νὰ συλλογισθῆ ὅτι
τοῦ δράματος ἢ καταστροφῆ ἢ κωμικοῦ ἢ τραγικοῦ,
ἐπήρχετο ἐσπευσμένη, μισραία, ἀναπόφρευτος καὶ μίαι, ἢ
ἀνήλιος καὶ βορβορώδης ἀγῆ.

Κρηθαροῦ χωρὶς ν' ἀποθέσω τὸ ἀπὸ μέλανος εἰς φαῖον
μεταβλήθην ἐνθὺμα ἐρρίφθην ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ γραφείου
μου ἑδρας καὶ καταρρίπτω ἐπὶ τὸν γᾶρτην τὰ φαῖα
ἐκρίμματα τοῦ κεκμηχότος ἐγκραθίου μου· ἀλλὰ τὸ φαῖον
αὐτὸ ἀστρακταίως τῆς φλογὸς λαμβάνει τὸ χρῶμα ὅταν
ἀναπολῶ τοὺς ὀφθαλμούς σου τοὺς μαύρους· αἰσθάνομαι
κεκμηχός· τῆς παραλύσεως τὸ ψῦχος κατὰ μικρὸν ἐξ-
θην καὶ εἰς τὰ στήθη μου εἰσδύει· ῥιγῶ· τὸ κρῦος ὡς
ὄφρις ἐρπεί εἰς τὰς φλέβας μου καὶ τὰ χεῖλη μου μόνα
φλεγμκίνουσιν ἐτι ἀπὸ τοῦ πυρός τοῦ φιλημάτῃς σου.

Τὸ φίλημα αὐτὸ ὑπῆρξεν ὁ δεσμός τοῦ δράματος· ὅποια
ἔσται ἡ λύσις;

Εἶγες λησμονήσει τὸ γέλωτα ἀποθανόντα ἐπὶ τὰ ἡ-
μιάνοικτα χεῖλη σου, μὲ ἦκουες σοβαρὰ καὶ σοὶ ὠμίλουν
περὶ τῶν κωμωδιῶν τῶν κατὰ τὰς ἀποκρέω χορῶν· μοὶ
ὑπεθύμισας μίαν εἰκόνα τοῦ Gerome — Après le bal —
'Ἐν τῷ σκιοφῶτι χειμερινῆς ἡοῦς, ἐκεῖ, ἐν τῷ σκυθρωπῷ
δάσει τῆς ἐκ χιόνος κεκαλυμμένης γῆς, δύο μετμημφισμέ-
νοι ὑπεγείρουσι τὸν ἐκτάδην καταπεσόντα Pierrot· ἡ
σπάθη τοῦ ἄλλου ἐκείνου, ὅστις ὑπὸ τῶν δύο μαρτύρων
του συνοδευόμενος ἀπομακρύνεται σπεύδων, διήλθε τὸ
σῶμά του· κηθύμισε, ἐμέθυσε, ἠγάπησεν καὶ θνήσκει
μετὰ τὸν χορὸν, περιβαλλόμενος ἐτι τὰ ἰμάτια τῆς ψευ-
δοῦς του ὑπάρξεως· εἶναι ἡ καταστροφῆ μίαις κωμωδίας
αὕτη.

Προσῆλωσας τοὺς ὀφθαλμούς σου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
μου, καὶ ἐν τῷ βλέμματί σου ἀτενεῖ ἐπὶ στιγμὴν κατα-
πρίσθη ἢ ἐν τῇ φαντασίᾳ σου δρασκεῖσα πρὸ τῆς κατα-

στροφῆς ἐκείνης σκηνῆ· αἰφνης ἐστράφη πρὸς τοῦ θεο-
ρείου τὴν θύραν καὶ ὁ ἐπὶ τῆς ἀκρας τοῦ ὠτός σου χρυ-
σοστεφῆς ἀδάμας ἔβαλεν ἀστραπὴν κιτρίνην· ἐτράχθην.

Θέλω ὄλην, ὄλην τὴν νύκτα αὐτὴν ν' ἀναπολήσω ἀ-
γρυπνῶν ἐν τῇ πρῶτῃ. . . .
'Η ὀρχήστρα δίδωσι τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως τοῦ
στροβίλου καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τὸ πλῆθος ἀνακινεῖται.
Πλήθος φαντασιῶδες, ἀδιάρρηκτον, ἀόριστον, ἐκφεύγον
τὸ βλέμμα κατ' ἄτομον καὶ ἀνακυκώμενον ἐν τῇ συνεχεῖ
τύρβῃ, ἐν μέσῳ ἀρρήτου συγχύσεως μορφῶν καὶ χρωμά-
των ὡς ἐν μόνον ὄν, ὡς μίαι Βακχίς ἢ θάλασσαν. Ἦχει
τὸ προανάκρουσμα. Κατερχόμεθα ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐκεῖ

ἔνθα ἡ τρέλλα ἐν χαρᾷ
τὰς πύλας μαγικῶν δωμάτων
ἀνοίγει· αἰρεται μακρὰ
τύρβη γελῶτων καὶ ἁμαρτῶν
καὶ μαίνεται μέσῳ φωτός
καὶ μέθης καὶ βοῆς, διττός
κόσμος φασμάτων.

Καὶ ἰδοὺ ἡ μελωδία τοῦ «παρὰ τὰς ὄρθας τοῦ Δου-
νάβεως» δειλὴ καὶ διακοπτομένη κατ' ἀρχάς, ἐκρήγνυ-
ται, διαχέεται εἰς κύματα ἀρμονικὰ ἀναπαλλόμενα, βι-
αίως ἐπιπίπτοντα ἀλλήλων, εἶτα βραδεῖα καὶ νοχελῆς
στένει, μειδιᾷ μελαγχολικὴ καὶ πάλιν ζωροτέρα ὑψου-
μένει· σπεύδει, γελᾷ, ἀναφωνεῖ, ἐκπνέει.

Ω! ἔρωτα μίαις στιγμῆς
τὸ ἄσμά σοι ζητεῖ τοῦ φίλου
ἔλθε Φ . . . καὶ ἡμεῖς
ῤεθῶμεν μέσον τοῦ ὀμίλου
ἔνθα ἐν ζῆλῃ ἑμμανεῖ
ἀνακυκᾷ ἡ ἡδονὴ
δίχην στροβίλου.

Τῆς μουσικῆς ἡδυπαθεῖς
γελῶσι, στένουσιν οἱ τόνοι,
καὶ ὁ βραχίων μου δεθεῖς
ὑπὸ τὸ στέρον σου ὡς ζῶνη
αἰσθμαίνουσαν καὶ ἐρυθρὰν
σ' ἐλάυνει . . . .

Μέθυω . . . . ποσάκις σ' ἐκλέσα ἐπὶ τὸ στήθος μου
κινδυνεύον νὰ ἐκτραχῆ ἀπὸ τῆς πλημμυρούσης αὐτὸ ἔρω-
τιώσης ζωῆς, καὶ τὴν νύκτα αὐτὴν μόνον ἐπὶ τὰ περὶ
τῶν πόθων μου φερομένη ἀφέθης καταπεσοῦσα ἐν τῇ ἀγ-
κάλῃ μου . . . Μέθυω· μὴ εἶναι οὐνερον;

Ἠμίγυμον πρὸς τὸ ἐμὸν
τὸ στήθος σου βικίως πάλλει
κ' ἐνῶ γλυκὺν τὸν στεναγμὸν
καὶ τὸ μειδίαμα ἢ ζῆλῃ
ἐπὶ τὰ χεῖλη σου κκεῖ,

ἀύρατος ἡμῆς κηλεῖ
πυρός ἀγκάλῃ.

Καὶ ἀναπνέω ἀφρονῶν
τοὺς στεναγμούς σου καὶ τὸ μῦρον
τῆς κόμης σου, ἦν ἐξ ἀγνώων
τοῦ πρώτου ἔρωτος οὐνείρων
στέμμα κοσμεῖ . . . .

Σιγᾷ ἡ μουσικὴ αἰφνης . . .

'Ἐκεῖ, πρὸς τὴν κρηπὴν τοῦ διαδρόμου, ἐνῶ ἀνηρχό-
μεθα εἰς τὴν αἰθουσαν, τὰ χεῖλη μου φρικιώντα, φλεγ-
μαίνοντα ἐξήτησαν τὰ χεῖλη σου . . . καὶ ἐκλεισας τοὺς
ὀφθαλμούς μικρὰν, ἀδιάγνωστον ἀνακραυγὴν ἀφείσα.

'Αποτιθεῖσα τὴν κύλικα ἀφ' ἧς εἶγες πῖει τὸν ὑπὸ νέ-
φος ἀφροῦ ταρρασόμενον ζανθὸν κεραυνόν, ἐστέναξες.
Εἶγες ἀνακηνησθῆ τῆς Ῥώμης σου. Ω! αἱ ἀπόκρεω
ἐν Ῥώμῃ! Καὶ τοὺς χοροὺς τῶν τεσσάρων μεγάλων θε-
άτρων, καὶ τὰ θεάματα τοῦ Corso, καὶ τὴν Βαρβερο-
δρομίαν (Corsa dei Barberi) καὶ τὰς πλουσίας, εὐφρεῖς,
μυριοποικίλας στολὰς τῶν μετμημφισμένων, καὶ τὸν νυ-
κτερινὸν περίπατον τῶν piscoletti εἶγες θελήσει νὰ μὴ
ἴδῃς ἐφέτος ἐδῶ περκαμένουσα· ἀλλὰ τοῦ ἐν ταῖς αἰθού-
σαις τοῦ καλλιτεχνικοῦ Συλλόγου θαλέντος χοροῦ στε-
ρηθεῖσα ἐλυπεῖσα.

'Υπῆρξε λαμπρός ὁ χορὸς ἐκεῖνος· οἱ ἐν Ῥώμῃ καλ-
λιτέχναι, Ἴταλοι, Γάλλοι, Ἄγγλοι, Ἴσπανοὶ, Γερμανοὶ
εἶναι πολλοὶ καὶ ἀδελφωμένοι διὰ τῆς κοινῆς αὐτῶν ἀ-
σπίλου ἐρωμένης, τῆς τέχνης.

'Η μεγάλη αἰθουσα τοῦ Συλλόγου εἶχε μεταβληθῆ
εἰς ναὸν Ἰνδικόν· τὸ θεῶμα ἦν ἐκπληκτικὸν διὰ τὴν λαμ-
πρότητα, τὴν ἐντέλειαν τῆς θεατρικῆς ἀπομιμήσεως,
τὸν πλοῦτον τῶν κοσμημάτων. Αἱ ἐκ γρανίτου κίονες
τοῦ περιστηλίου ἔφερον ἀντὶ κιονοκράνων χρυσᾶς τερα-
στιῶς κεφαλὰς ἐλεράντων· ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ ἐπὶ
ὑψηλοῦ βᾶθρου ὠρθοῦτο ἐκστίλθων τὸ χρυσοῦν τῆς θεό-
τητος εἰδωλόν· ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ βᾶθρου ἐπεραινέτο
ἐκάστοτε Πουλτσινέλλας τις ἢ Ἴσπανὸς ἰππόσης, Μαρ-
γαρίτα τοῦ Φάουστ, καρδιναλῖος ἢ μάγισσα. Αἱ στολὴ
τῶν μετμημφισμένων θαυμάσια διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν
ἱστορικὴν ἀκρίβειαν· καὶ ὑπὸ ταύτας οἱ ἐν Ῥώμῃ φέ-
ροντες τὰ λαμπρότερα ὀνόματα ἐν τῇ ἀριστοκρατίᾳ τοῦ
πλοῦτου, τῶν γραμμάτων, τῆς τέχνης, ἐν τῇ διπλωμα-
τίᾳ, ἐν τῇ τιτλοφάρῃ εὐγενεῖα. Καλλιτέχναι περμη-
σμένοι, συγγραφεῖς ἐνδοξοὶ, ὑπουργοὶ, πρέσβεις, πρίν-
γυπες, δούκισσαι, βασιλίσσαι τῆς καλλονῆς, τρεπεζίταις
μεγιστάνας.

Ἐν Τουρίνῳ ὁ χορός ὁ ὑπὸ τῶν καλλιτεχνῶν ἐν τῷ ἐκυτῶν συλλόγῳ ἐπίσης δούεις ἐπέτυχεν ἐκλάμπρως· παρῆσαν μέχρι τῆς πρωίας ὁ ἀδελφός τοῦ βασιλέως, ἡ μήτηρ καὶ ὁ ἀδελφός τῆς βασιλίσσης· καὶ ἡ ἐξοχωτέρα Πεδμονόντιος ἀριστοκρατία.

Ἄν δὲν μ' ἐδέσμευεν ἡ ὑπόσχεσίς σου νὰ διέλθωμεν ἁμοῦ τὴν νύκτα ἐν τῇ πεζῇ τῶν ἐμπόρων τούτων πικνουχίδι, τὴν πρωίαν ταύτην θ' ἀπεσυρόμην ἀπὸ τοῦ S. Carlo τῆς Νεαπόλεως, ἐνθα ὁ μέγας χορός τῶν μεταμφιεσμένων ἐκάλει τὴν ἀνατολικὴν μου φαντασίαν ἵνα κηληθῇ ἐν τῇ μεσημβρινῇ διαχύσει τοῦ κομψοτάτου Νεαπολιτικικοῦ κόσμου.

Μεϊδιᾶς· ἐπεθύμησες τὸν καλλιτεχνικὸν σύλλογον τῆς Ῥώμης σὺ, ἐγὼ τὸ S. Carlo· ἔχομεν ἴσως ἀμφοτέρω δίκαιον. Ὅπως σὲ συνοδεύσω μέχρι τῆς κατοικίας σου, κατεσπιλώθην ὑπὸ τῆς ἰλύος ὄλος· ἴσως κοιμᾶσαι τώρα· ὅταν ἐξεγερθῆς κερηθάρουσα καὶ σὺ, κερμηκηνικὰ εἰσέτι, ὑπὸ τῆς ἀνίας βραχνίζομένη τί πρῶτον θὰ συλλογισθῆς; ἐμὲ, ἢ τὰ κατὰφθέρντα μετὰξίνα πέδιλά σου καὶ τὴν σιρικὴν ἐσθῆτά, κατερύπτωμένην ὑπὸ κονιορτοῦ;

Ἄγγελλος.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ.

Ἦτο τὸ παρελθὸν Σάββατον· ὥρα περίπου δυώμισι· ἐπρόκειτο ὁ ἀποτυχὼν βουλευτὴς Ἄγγελλος καὶ Νεαποκτίας καὶ ἐπιτυχὼν Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ ἐναρξίν τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου, ἵνα διδάξῃ τοὺς μέλλοντας Βουλευτὰς καὶ κυβερνητὰς μετὰ τὸν ἐκλογικὸν νόμον, τὸν ρουσσικὸν νόμον, καὶ τὰ Βελενδζικὰ τοῦ Ἀριστοτέλους. Ἐν ἐλλείψει πολέμου, Ἰωαννίνων, μαχῶν μυριονέκρων καὶ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ἐφέτος εἴχομεν πανεπιστημιακὰς διαδηλώσεις, μαγκουριᾶς, Κωνσταντινίδη, βεβόλβερ, Πικτσόπουλον κλπ. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς ὁ πόλεμος δὲν ἐτελείωσε, πρὸς μὴνὸς ἀκόμα εἶχε διαδοθῆ ὅτι καὶ ὁ Ῥοντήρης θὰ ἐβαίνειν ἐπὶ τὰ ἴγνη τοῦ Ἐπιτίμου Κωνσταντινίδου, ἐφ' ᾧ καὶ εἶχεν ἐμπυδισθῆ τότε ἡ ἐναρξίς. Προχθὲς ὁμοῦς ἠνεψώγησαν αἱ πύλαι τῆς Νομικῆς αἰθούσης καὶ εἰσέβησε κόσμος φοιτητῶν, μετ' ἀγρίαν τὴν φυσιογνωμίαν, ἡδυπαθέστερον τοῦ δέοντος ἐκάστου κρατοῦντος τὴν βράβδον ἢ τὴν μαγκουρίαν, τὴν μακρότ' ἢ τὸν ἰνδικὸν κάλαμον, τὸν μπαλιτᾶν ἢ τὸν κεφαλοθραύστην. Πλὴν τῶν φοιτητῶν τῆς Νομικῆς ἦσαν καὶ ἄλλων σχολῶν φοιτηταί, καταπλημμυρίσαντες τὴν αἶθουσαν· πλὴν δὲ φοιτητῶν ἦσαν καὶ δικηγόροι ἱκανοί, ἐπικουρικὰ προσελθόντες τοῦ συναδέλφου των κ. Ῥοντήρη. Ἦδη αἱ βράβδοι ἤρχισαν νὰ κροτῶσιν ἀπειλητικώτατα, καὶ φυσιογνωμίαι ν' ἀλληλοσπουδάζωνται, τὰ μπαστούνια νὰ δοκιμάζωνται, οἱ δικηγόροι ν' ἀσχάλλωσι καὶ ἡ αἶθουσα νὰ θερμαίνεται τόσο πολὺ, ὥστε νὰ ἐγκυμονῇ ἐκρηξίς.

Εἰς τὴν ψυχολογικὴν ἢ μάλλον θερμολογικὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐβόλβεν ὁ ἀναμενόμενος καθηγητὴς, φέρων ὄχι πλέον θερμῶς διὰ τὸν κ. Δηλιγιάννην ἐπανακάμπτοντα

ἐκ Βερολίνου, οὔτε ψῆφον δικαιολογητικὴν διὰ τὸν κ. Κουμουνοῦρον ὑποπροστολέα τοῦ υἱοῦ του, ἀλλὰ τὴν ὡς χόδζα ἢ φιλοσόφου κυνικοῦ ἀλλόκοτον κεφαλήν του, τὴν ὁποίαν ἐπαχρυσίαζε φιλοφρόνως εἰς τὸ ἐξηγερμένον ἀκροατήριον.

Τὴν κεφαλήν αὐτὴν προσφερομένην τὴν ὑποδέχονται κατ' ἀρχὰς ἀρχομένην λαλεῖν ἀθῶα βραδοκρατήματα ἐπὶ τῶν θρανίων· ἀλλὰ τῶν φίλων τοῦ Ῥοντήρη τινὲς μὴ ἀνεχόμενοι αὐτὰ ζητοῦσι νὰ τὰ ἀναστρίλουν. Καὶ τότε ἄρχεται βραδομαχία ὁμηρικὴ, διακρέσσασα δεκάλεπτον, τοῦ Ῥοντήρη ὠχροῦ καὶ μουρμουρίζοντος τὸ μάθημά του, τῶν βράβδων πιπτουσῶν καὶ βερουσῶν, τώρα συμπλεκόμενων καὶ τώρα χωριζομένων, ὅτε εὐφυῆς ροιτητὴς ῥίπτει ἀπὸ βεβόλβερ βολὴν κατὰ τοῦ φανώματος, τραποῦσαν ἱκανοῦς εἰς φυγὴν· ἀλλὰ καὶ οἱ ἐσεινάντες πάλιν ἀρχίζουν τὰ Γιούχα! τὰ Κάτω! τὰ Ἐξω! τὰ ποδοκροτήματα, ὅτε ὁ πρῶτανις πλησιάζων τὸν διδάσκαλον τὸν παρακαλεῖ νὰ παύσῃ. Οὗτος μετ' ἀνοχῆς Χριστοῦ παρακληθῆναι τὴν λαλοῦσαν κεφαλήν του μὴ λαλοῦσαν πλέον καὶ ἐν μέσῳ πάλιν γιούχα, ἔξω, κάτω καὶ φυσιογνωμιῶν ἀγρίων τὴν ἀδήγησεν εἰς τὸν αἰκὸν του εὐτυχῶς καλῶς ἔχουσιν. Ἡ συνάθροις παρετάθη ἄχρι τῆς 4ης, ἤλθεν ἐκεῖ καὶ ὁ ὑποπροδραρχος καὶ περιπολία, ἀργὰ ἀργὰ δὲ ἡ συνάθροις διελύθη.

Ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους ἐκείνου ὁ γέρο Μητσόπουλος σείων τὴν κεφαλήν του:

— Ἄχ! τί νὰ τεκταίνεται καὶ γιὰ τὸν γαμβρό μου!

ΑΡΤΟΝ ΣΠΗΤΙΚΟΝ!

Τὸ παρὰ τὸν Σταθμὸν τοῦ Σιδηροδρόμου ἐν τῇ Ὀδῷ Ἐρμού **Ἀτμοκίνητον**

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΑΡΤΩΝ ΚΑΙ ΖΥΜΑΡΙΚΩΝ

Α. Παρασκευοπούλου καὶ Σας

κατασκευάζει διὰ μηχανῆς εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἀγορᾶς τιμῆς ψωμί λαγαριστὸν, ἀπὸ κατὰρὸν σιμιγδάλι, χωρὶς φαρῖνα, σωστὴ ὀκᾶ καὶ ὅταν εἶναι καὶ δύο ἡμερῶν, γλυκύτατον καὶ μετὰ δύο ἡμέρας, χωρὶς νὰ χάνῃ τὴν οὐσίαν του.

ΠΡΟΣ

τούτοις κατασκευάζει πρώτης ποιότητος ζυμαρικά, **Μακαρόνια, φιδέ, κλπ.** Κάνει

ΑΠΟΣΤΟΛΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

δύο, ἐν εἰς τὴν Παλαιὰν ἀγορὰν εἰς τὸ Λαχανοπωλεῖον **Παπανικολάου** (Καμπούρη) καὶ ἄλλο ἐν τῇ Ὀδῷ Ἐρμού ἀπέναντι τοῦ Καταστήματος Μαϊφάρτ.

ΚΑΙ

κάρτα μετὰ τὸν κώδωνά των διὰ τὰς συνοικίας

(ΣΤ'. 2).